

sami ættin oranbot, sum för drap, ok þæs arua, sum siþan drap, þer skulu huatske böta kununge ælla hæræþe ok egh oranbot, æn þer sannan drapu. §. 1. Nu fa þe draparan ok dræpa egh ginsta, þa aghu þer han til þingxs föra. Egh aghu þer han um arma binda ok egh stukka, 5 utan han morþare se. Mæþ lagha hæftum skulu þer han göma. Þæt æru lagha hæfte: fiætra ok ærma bande binda ok hus iuir hanum lykkia ok iuir huse uarþ halda. Nu kunnu mæn koma, þe sum hans frændær æru, ok uilia draparan mæþ ualde af þem taka; ræna þe han, þa bryta þer 10 kunungxs eþzsöre, ælla ræna þer han a þingi ælla a þingxs uægh, þa bryta þe ok eþzsörit; þa æn þer ræna þem ok huatske a þinge ælla i heme, þa haua þer brutit gislinga brut. Þa þæn, sum þær ær forman at, han ær sakær at fiur- 15 ratighi markum, ok huar þæn, sum þær uar i fluk ok faru- nöte mæþ, þa böte þrea markær. Nu flytia þer han til

3. Öfvers. om de dräpte värkliga [gärningsmannen].

4. *Ginsta, gensta, ginstan, genstan* (ack. f. eller m. af *gen* i superl.) adv. Genast, strax, egentl. genaste l. närmaste [vägen], jfr nyl. *jina väjin* genast.

6. Skillnaden mellan *morþare* och *drapare* är, att den förre dräper i hemlighet och söker gömma den dräpte eller, ss. i Eþs. 25 säges, *bær i fiælstær ok læggær a lön*.

7. *Ærma band* n. Band om armarna, hvilka bundos om handlederna framför bröstet, i motsats till *binda um armlæggia*: bakbinda öfverarmarna på ryggen. Bands en oskyldig, skulle man för det förra böta 3 marker, men för det senare 40 marker (Uaþ. 33: 1).

10. En hds. tillägger efter *ræna þe han* orden *i there hemme*, hvilket ger bättre sam-

manhang, såsom synes af jämförelse med 13:de raden.

13, 14. *Gislinga brut* n. Brott emot *gislinga lagh*: den säkerhet, som lagen stadgade för dem, som emottagit gislan eller ock fångat och höllo vakt öfver en brottsling, att gislan eller fången ej fick med våld tagas från dem.

16. *Þa* kunde visserligen vara ack. pl. m. styrd af prep. *mæþ*, i hvilket fall komma skulle utsättas efter *þa*, icke efter *mæþ*, men denna prep. styr i fsv. vanligen dat. (i fn.-isl. också ack., då ett ofrivilligt ledsagande betecknas) och *þem* är i ÖGl. vanligare ack. än *þa*, hvarför detta tyckes böra fattas ss. adv. *þa*, ofta ett fyllnadsord utan särskild betydelse. Jfr dessutom r. 14, 15 å följ. sida, där samma uttryck nytjas, men i annan ordföljd, så att någon tanke på att *mæþ*